ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Dvořáka a soudců JUDr. Aleše Korejtka a JUDr. Petry Venclové, Ph.D., v právní věci

žalobce: **Ing. M. Ř.**

proti
žalovanému: **Ministerstvo pro místní rozvoj**
sídlem Staroměstské nám. 6, 110 15 Praha 1

v řízení o žalobě proti rozhodnutí Ministerstva pro místní rozvoj ze dne 14. 8. 2018, č. j. MMR-35697/2018-83/2281,

takto:

I. Žaloba **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se včasnou žalobou domáhal soudního přezkumu v záhlaví tohoto rozsudku označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje ze dne 26. 6. 2018, č. j. KrÚ 46679/2018/139/2016/OMSŘI/Ma, jímž byla zamítnuta žádost žalobce o obnovu řízení ukončeného rozhodnutím Krajského úřadu Pardubického kraje ze dne 9.12.2016, jímž bylo v odvolacím řízení potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Pardubice ze dne 24. 6. 2016 o umístění stavby označené jako „*Přístavba a nástavba bytového domu č.p. X a X, x, x ulice,*

x, včetně parkovacích ploch, chodníků, oplocení, přeložek a přípojek inženýrských sítí“ na pozemcích st. p. č. X, X a X a parc. č. X, X, X, X, X, X, X, X, X, X, X a X v k.ú. x.

2. Žalobce namítl v žalobě, že žalovaný nesprávně posoudil právní otázku aplikace ust. § 37 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v platném znění (dále jen „správní řád“), když jeho podání ze dne 13. 7. 2018 posoudil jako žádost o povolení obnovy řízení, ačkoliv „*z obsahu podání žalobce zcela jednoznačně vyplývá, že se jedná o podnět podle § 42 správního řádu provedení obnovy řízení z moci úřední podle § 100 odst. 3 správního řádu. Označení tohoto podání, tak i jeho obsah jasně hovoří a potvrzují to, k čemu žalobce dává podnět a jaké konkrétní záležitosti se týká, proto mu nebylo možné odvolacím orgánem ani žalovaným doslova podsouvat, že předmětem jeho žádosti či podnětu a následně vedeného či spíše nevedeného řízení je jeho žádost jako účastníka řízení o povolení obnovy a ne podnět k nařízení obnovy řízení z moci úřední.*“ Žalobce tedy „*tvrdí a má za prokázané, že jeho podnět nemohl být s odkazem s ust. § 37 odst. 1 správního řádu považován za žádost účastníka, a že je žalované rozhodnutí, ale i rozhodnutí odvolacího orgánu z tohoto důvodu v rozporu s právními předpisy a je tak dán důvod pro jeho či jejich zrušení soudem*.“ Důvodem pro zamítnutí žádosti žalobce byla skutečnost tvrzená v rozhodnutí odvolacího orgánu a potvrzená žalovaným v žalovaném rozhodnutí, že nebylo prokázáno, a že ze žádosti žalobce ani nevyplývá, že by se provedené důkazy ukázaly nepravdivými, což je „*v daném případě spíše důvod pro zamítnutí podnětu k nařízení obnovy a ne žádosti účastníka o povolení obnovy*.“ Žalobce navrhl, aby soud žalované rozhodnutí zrušil.

3. Žalovaný ve vyjádření v žalobě odkázal na žalované rozhodnutí, navrhl, aby soud žalobu zamítl.

4. Krajský soud přezkoumal žalované rozhodnutí v řízení vedeném podle ust. § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), přičemž dospěl k následujícím skutkovým a právním závěrům.

5. Mezi účastníky nejsou sporné a ze správního spisu vyplývají následující rozhodné skutečnosti:

6. Správní orgán I. stupně obdržel dne 25. 5. 2016 podání žalobce, ve kterém se domáhal obnovy řízení ukončeného rozhodnutím Krajského úřadu Pardubického kraje ze dne 9. 12. 2016, jímž bylo v odvolacím řízení potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Pardubic ze dne 24. 6. 2016 o umístění výše zmíněné stavby. V tomto podání žalobce uvedl, že v námitkách uplatněných v průběhu předmětného územního řízení byl několika účastníky namítán rozpor daného záměru s územně plánovací dokumentací, žalobce tvrdil, že se původně provedené důkazy v tomto správním řízení ukázaly nepravdivými. Správní orgán I. stupně posoudil toto podání podle jeho obsahu (§ 37 odst. 1 správního řádu) jako žádost o obnovu řízení podle § 100 správního řádu a právě tento postup považoval žalobce za nesprávný, což uvedl nejen v žalobě, ale již i v odvolání proti tomuto rozhodnutí správního orgánu I. stupně, když v tomto odvolání a potažmo i v žalobě tvrdí, že nepodal žádost o obnovu zmíněného řízení, ale podnět k provedení obnovy řízení z moci úřední podle § 100 odst. 3 správního řádu a žalovaný mu tak neumožnil v řízení uplatnit procesní práva. Žalovaný k této stěžejní námitce žalobce, obsažené již v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, uvedl, že podle § 37 odst. 1 správního řádu se podání posuzuje podle svého skutečného obsahu a bez ohledu na to, jak je označeno, přičemž „*Postup krajského úřadu, který nebral ohled na označení předmětného podání a nakládal s ním jako*

s žádostí o obnovu daného řízení a jako o takové o ní vydal rozhodnutí, proti kterému správní řád umožňuje uplatnit opravný prostředek, tj. odvolání, což také žadatel využil, a tedy poskytl odvolateli vyšší právní ochranu než v případě pouhého podnětu k zahájení řízení z moci úřední, na nějž je v případě neshledání podmínek pro požadovaný postup reagováno pouhým sdělením správního orgánu, proti němuž nelze uplatnit řádný opravný prostředek, ale pouze podnět k postup dle § 156 správního řádu, ministerstvo neshledalo rozporným s právními předpisy."

7. Dále žalovaný konstatoval, že „Stejně *tak ministerstvo neshledalo důvodnou námitku odvolatele, že mu krajský úřad neumožnil v daném řízení uplatnit procesní práva, když není zřejmé, jaká procesní práva měla být odvolateli upřena. K tomu ministerstvo uvádí, že dle § 51 odst. 3 správního řádu je-li v souladu s požadavky § 3 zjištěna skutečnost, která znemožňuje žádosti vyhovět, neprovádí správní orgán další dokazování a žádost zamítne, přičemž dle § 100 odst. 6 správního řádu se rozhodnutí, jímž se žádost o obnovu řízení zamítá, oznamuje pouze žadateli. V daném případě byla zjištěna okolnost neumožňující dané žádosti o obnovu předmětného řízení vyhovět, a to z důvodu neexistence důvodu obnovy řízení dle § 100 odst. 1 správního řádu*."

8. Protože žalobce zmíněnou odvolací námitku opakoval v podstatě v žalobě, bylo podstatné, zda výše uvedený závěr žalovaného je správný, když správní soud může přezkoumávat žalované rozhodnutí pouze v mezích žalobních bodů, které obsahují žalobní námitky směřující proti závěrům správního orgánu a soud tak nemůže nahrazovat rozhodovací činnost správního orgánu a měnit jeho závěry.

9. V daném případě je třeba nejprve uvést, že žalobce měl v případě námitek proti žalovanému rozhodnutí obsahující výše citovaný závěr nepochybně právo domáhat se poskytnutí soudní ochrany svého veřejného subjektivního práva ve správním soudnictví (§ 2 s.ř.s.) prostřednictvím žaloby proti rozhodnutí správního orgánu podle ust. § 65 a násl. s.ř.s. Pro zrušení žalovaného rozhodnutí soudem však nepostačuje jen podání důvodné žaloby s žalobními body zahrnujícími skutkové a právní důvody týkající se jeho nezákonnosti či nicotnosti (§ 71 odst. 1 písm. d/ s.ř.s.). Soud ve správním soudnictví není další, třetí instancí ve správním řízení, když *„právní ochrana poskytovaná správními soudy je ochranou originální a není pokračování správního řízení"* (srov. rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 24. 6. 2008, č.j. 7 Afs 54/2007-62). Proto pro úspěch žalobce v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu určujícím hlediskem nejsou jen důvodné žalobní námitky a petit žaloby obsahující návrh na zrušení žalovaného rozhodnutí, ale je jím zejména skutečnost, zda byl žalovaným rozhodnutím správního orgánu zkrácen na svých právech (§ 65 odst. 1 s.ř.s.). Žalobce je povinen v žalobě toto krácení nejen tvrdit (žalobní legitimace), což je předpokladem, aby se soud mohl žalobou věcně zabývat, ale toto krácení na právech žalobce musí být i prokázáno (věcná legitimace). Proto i když žaloba obsahuje žalobní body zahrnující skutkové a právní důvody nezákonnosti žalovaného rozhodnutí správního orgánu, tak tato skutečnost sama o sobě bez dalšího, tedy bez tvrzení a prokázání konkrétního projevu této tvrzené nezákonnosti v krácení práv žalobce, nepostačuje ke splnění podmínky věcné legitimace.

10. V projednávané věci bylo stěžejní otázkou to, zda žalobce mohl být vůbec krácen na svých právech tím, že by správní orgány nesprávně považovaly jeho zmíněné podání, ve kterém se domáhal obnovy již výše uvedeného správního řízení, za žádost o obnovu řízení podle §

100 odst. 1 správního řádu, když toto podání mělo být v podstatě dle tvrzení žalobce podnětem k obnově řízení z moci úřední podle § 100 odst. 3 správního řádu.

11. Podle ust. § 100 odst. 1 správního řádu řízení před správním orgánem ukončené pravomocným rozhodnutím ve věci se na žádost účastníka obnoví, jestliže

    a) vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení a které účastník, jemuž jsou ku prospěchu, nemohl v původním řízení uplatnit, anebo se provedené důkazy ukázaly nepravdivými, nebo

    b) bylo zrušeno či změněno rozhodnutí, které bylo podkladem rozhodnutí vydaného v řízení, které má být obnoveno, a pokud tyto skutečnosti, důkazy nebo rozhodnutí mohou odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování.

12. Podle ust. § 100 odst. 3 správního řádu ve tříleté lhůtě od právní moci rozhodnutí může o obnově řízení z moci úřední rozhodnout též správní orgán, který ve věci rozhodl v posledním stupni, jestliže je dán některý z důvodů uvedených v odst. 1 a jestliže je na novém řízení veřejný zájem; do konce uvedené lhůty musí být rozhodnutí o obnově řízení vydáno.

13. Pro zodpovězení výše zmíněné stěžejní otázky, tj. zda mohl být vůbec žalobce krácen na svých právech v důsledku takového postupu správního orgánu, kdy ten na místo, aby posoudil podání žalobce za podnět k zahájení obnovy řízení z moci úřední, tak ji posoudil jako žádost o obnovu řízení, je třeba uvést zcela základní odlišnost těchto dvou institutů. Zatímco v případě žádosti o obnovu řízení podle ust. § 100 odst. 1 správního řádu má žalobce možnost podat proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, kterým byla žádost o obnovu zamítnuta, odvolání, o němž rozhoduje odvolací orgán, tedy v takovém správním řízení má možnost účastník řízení (v daném případě takovou možnost měl i žalobce) uplatnit svá veškerá procesní práva podle správního řádu. Avšak v případě, že podal pouze podnět k zahájení řízení o obnově z moci úřední, tak o takovém podnětu nerozhoduje správní orgán ve správním řízení tím, že by toto sdělení správním rozhodnutím zamítl, ale pouze tomu, kdo takový podnět podal, pouze sdělí, že sám nezahájí z moci úřední toto řízení o obnově, tedy že toto řízení nebude zahájeno. Takové sdělení nelze považovat za rozhodnutí správního orgánu, proti kterému by mohl žalobce podat odvolání, o kterém by následně rozhodoval žalovaný. Zároveň je třeba konstatovat, že žalobce neměl žádné veřejné subjektivní právo na to, aby byl povinen správní orgán po obnově řízení za žalovaného z moci úřední rozhodovat, když nezahájení řízení, které je zahajováno z moci úřední, nelze považovat ani za nečinnost správního orgánu a nelze se domáhat zahájení takového řízení ani žalobou na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu (srov. rozsudek NSS ze dne 31. 8. 2017, 4 As 117/2017-46). Proto i kdyby zmíněné podání měly posoudit správní orgány jako podnět k zahájení řízení o obnově z moci úřední dle § 100 odst. 3 správního řádu, tak žalobce nemohl být krácen na žádných svých procesních právech, když on sám žádné veřejné subjektivní právo na zahájení takového řízení nemá a nemůže se jej domáhat ani soudní cestou.

14. Navíc, jak správně uvedl žalovaný, zmíněným postupem byla žalobci poskytnuta vyšší právní ochrana, než v případě pouhého podnětu k zahájení řízení z moci úřední, na které v případě, kdy nejsou shledány podmínky pro obnovu řízení z moci úřední, reaguje správní orgán pouhým sdělením, proti němuž nelze uplatnit řádný opravný prostředek a toto sdělení ani nelze přezkoumávat ve správním soudnictví, neboť se nejedná o

rozhodnutí správního orgánu (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), navíc ve správním soudnictví se v případě přezkumu rozhodnutí správních orgánů lze domáhat ochrany jen po vyčerpání řádných opravných prostředků (§ 5 s.ř.s.), připouští-li je zvláštní zákon, v daném případě toto sdělení není rozhodnutím správního orgánu a žaloba proti takovému sdělení by byla nepřípustná. Proto v daném případě nemohl být žalobce žalovaným rozhodnutím vůbec krácen na svých právech (§ 65 s.ř.s.) a proto krajský soud musel žalobu zamítnout (§ 78 odst. 7 s.ř.s.).

15. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když neúspěšný žalobce neměl právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému žádné náklady řízení podle obsahu spisu nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice 9. dubna 2019

JUDr. Jan Dvořák v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje